

عنوان مقاله:

آداب معاشرت و هم‌نشینی در ایران باستان

محل انتشار:

دو فصلنامه جستارهای تاریخی، دوره 4، شماره 2 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

میثم اسدی - کارشناس ارشد تاریخ اسلام، دانشگاه خوارزمی (نویسنده مسئول)

حسین مفتخری - دانشیار گروه تاریخ، دانشگاه خوارزمی

مصطفی پیرمردیان - استادیار گروه تاریخ، دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

ایرانیان باستان به آداب معاشرت و هم‌نشینی اهمیت ویژه‌ای می‌داده‌اند. احترام به پادشاه، بزرگان، پدر و مادر و همچنین ادب سخن‌گفتن، غذاخوردن، هدیه‌دادن، رازداری، راست‌گویی و... از جمله اموری است که ایرانیان به هنگام تعامل با یکدیگر رعایت می‌کردند. ما این بحث را از دو طریق ارتباط با پادشاه و تعامل مردم با همدیگر، از زمان مادها تا پایان حکومت ساسانیان، در این تحقیق بررسی کرده‌ایم. بنابراین، جستار حاضر در پی آن است که با روش تحلیلی توصیفی به بررسی چگونگی آداب معاشرت و هم‌نشینی در ایران باستان بپردازد. به‌نظر می‌رسد رعایت آداب معاشرت و هم‌نشینی نسبت به پادشاه در این دوره زمانی، به مرور دارای سازوبرگ و تجمعات بیشتر شده و از شاه شخصیتی جداگانه نسبت به دیگران ساخته‌است. اما، رعایت همین امر در بین مردم، بیشتر مبنا و اساسی اخلاقی داشته و تقریباً در همین مسیر تا پایان به حیات خود ادامه داده‌است.

کلمات کلیدی:

آداب معاشرت، هم‌نشینی، ایران باستان، پادشاه، مردم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1469019>

